

A  ı k k a r a

Hayâlı, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Yunus ◆ Mehmet Gözükara ◆ Bekir Oğuzbaşaran ◆ Tacettin Şimşek
◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Musa Serin ◆ Halit Yıldırım
◆ Erol Koca ◆ Hakan İlhan ◆ Yemliha Gürlek ◆ Mehmet Pektaş ◆ Haydar Ali Nacar
◆ Salman Kapanoğlu ◆ Ali Armut ◆ Hacı Musa Tuncer (Ozan Azâbî)
◆ Nuri Kahraman ◆ Mustafa İmir ◆ Memik Kömekçi

82 Sayı 21 Aralık 2024

Sahibinden Komik/On dört -Kapanan Kısmet-

◆ Mehmet Pektaş

Cengiz'in kısmeti Aysel'le yüzleştikten sonra âdeta bağlanmıştı. Hangi işe elini atsa kuruyordu. Koskoca semtten tek bir iş bile alamıyordu artık. Gördüğü boş dairelerin, dükkânların, arsaların sahiplerine ulaşıyor, müşterisinin hazır olduğunu söylüyor, yalanı yalana ekliyor, çeşit çeşit numaralar çeviriyor ama bir türlü mülk sahiplerinden yetki alamıyordu. Ne hikmetse çaldığı her kapı daha önceden Aysel tarafından görüşülmüş, anlaşılmış çıkıyordu. Aysel bacak kadar boyu, türlü türlü huyuyla tüm semti avucunun içine almış gibiydi. Bununla kalsa iyi. Cengiz'in diğer semtlerdeki gayrimenkul portföyü de günden güne eriyordu. Tüm müşterileri çeşitli bahanelerle gayrimenkullerini satmaktan, kiralamaktan vazgeçiyorlardı. Kimisinin Almanya'dan oğlu geliyor, kimisi kendi oturmaya kalkıyor, kimisi de tadilat yaptıracağını söylüyordu.

Cengiz'in tek geçim kaynağı ucundan kıyısından tırtıklayıp durduğu Rasim abinin hanımına kalan mirastı. Cengiz, Rasim'in başına bela olan hukuk profesörü kiracıyı çıkarınca güvenini kazanmıştı. Yaşlı adam, eline geçen para ile bir yatırım yapma derdindeyken Cengiz'in ağına düşmüştü. Cengiz, ona önce dağ başında bir tarla kakalayarak işe başladı. Güya bu arsaya şehrin gürültüsünden kaçmak isteyen zengin aileler için lüks villalar yapılacaktı. Cengiz, imar çıkartacağım, müdürle görüştüm, başkanla görüştüm ha bugün ha yarın ayağına mirastan payını alıyordu. Rasim abi, bir cuma akşamı kalp krizinden Hakk'ın rahmetine kavuşup malı mülkü birbirinden uyanık mirasçılara düşünce Cengiz'e yol göründü.

Çaresizliğin ve parasızlığın dibine vuran Cengiz, artık sağa sola gidemiyor, sabahtan akşama kadar ofiste has elemanı Mert'le birlikte kös kös oturuyor, ilan sayfasındaki tek kiralık daireye müşteri çıkmasını bekliyordu. İşin kötüsü, ilanın son günüydü. Para yatırmazlarsa ilan sitesindeki bu son ilan da kaldırılacaktı. Kiralık daire 60 yıllık köhne bir binanın, hayvan bağlasan durmayacak, yıkık dökük çatı katıydı.

Her ne kadar daire 2+1 görünse de eğimden do-

layı dairenin ancak +1'lik kısmında orta boylu bir insan başını hafif eğerek ayakta durabiliyordu. Diğer kısımlara girebilmek içi rükûa eğilmek, hatta kimi yerlerde secdeye kapanmak gerekiyordu. Daire sudan ucuzdu belki ama üste para alınsa bile kalınacak yer değildi.

Daireyi arayan soran olmayınca Cengiz, Mert'e talimatı verdi:

"Şu ilanı güncelle."

Mert, birkaç dokunuşla ilanı açtı. Uzman Palavralog Cengiz, uzmanlığını konuşturmaya başladı:

"Yaz. Güven Emlak'tan Kiralık lebiderya deniz manzaralı ultra lüks geniş daire"

Mert'in ağzı açık kalmıştı:

"A-a-anlamadım abi." diye kekeleydi.

Cengiz, söylediklerini aynen tekrar etti. Mert daha önceden de benzer şeylere alışık olduğundan vardır bir bildiği diyerek patronunun dediklerini yazdı. İlan güncellendikten sonra iki aç kurt ofisin ortasındaki sehpanın üzerine koydukları telefonun etrafında dolanmaya başladı. Çok geçmeden çalan telefona ikisi birden el atsa da Cengiz, daha atik davrandı ve sesinin en kibar tonuyla telefonu açtı. Telefondaki ses, öğleden sonra kiralık daireyi görmek istiyordu.

Cengiz:

"Vallahi kardeşim. Orayı çok soran var. Öğleden sonraya kalır mı söz veremem. İstersen bir kaparo at bekleteyim güzel kardeşim." dedi.

Daireyi tutmaya çok hevesli görünen adam,

"Hemen bakalım o zaman." dedi. Cengiz, bir saat sonraya randevulaşp telefonu kapattıktan sonra elemanıyla kucaklaşıp ofisin içinde sevinçten dört döndü.

Cengiz, kendisini bekleyen genç çifti alıp 60 yıllık binanın önüne getirdi. Kadın binayı görür görmez, yaygarayı bastı:

"Bu mu lüks daire Âdem!" diye çıkıştı kocasına.

Kiranın düşüklüğüne tav olan adamsa karısını yatıştırmaya çalışıyordu:

"Hayatım, bir görelim hele belki içini beğenirsin."

Cengiz hemen araya girdi:

“Kardeşim eğer tutmayacaksanız diğer müşterileri çağıracağım. Daha sırada beş kişi var.”

Kadın, suratı bir karış, parmağını sallayarak konuştu:

“Bana bak Âdem seni daha affetmedim, eğer bugün adam gibi bir ev tutmazsan annemin evine geri dönerim ona göre.”

Adam alttan almaya devam ediyordu:

“Tamam hayatım, çikalım bakalım, bu mevsimde fazla kiralık daire de yok zaten. Beğenmezsek o zaman düşünürüz.”

Cengiz, önde çift arkada merdivenleri tırmanırken kadın:

“Ne kokuyor burası?” diye parladı:

Adam:

“Ne kokusu?” derken kadın, kokuyu daha net alıyordu:

“Ne demek ne kokusu! Resmen küçük abdest kokuyor burası.”

Adam birkaç defa burnunu çekti, kokuyu alsa da,

“Ben almıyorum aşkım ama sen kokuyor diyorsan...” diye karşılık verdi.

Cengiz:

“Mahallenin çocukları ablacım. Bugün temizlik günü zaten... Öğleden sonra pırıl pırıl olur. Sen takılma öyle şeylere. İçeriye görünce hayran kalacaksın.”

Kadın, içeride farklı bir manzarayla karşılaşma umuduyla sesini çıkarmadı. Çatı katına doğru küçük abdest kokusu yerini çöp kokusuna bıraktı. Cengiz, kapının önündeki çöpleri ayağıyla sağa sola iteleyip çiftin geçebileceği bir alan açtı. Dairenin kapısını açınca dışarıdaki kokuya rahmet okutacak bir koku karşıladı onları. Kokudan burnu düşen Cengiz, kendini tutup,

“Sarayınıza hoş geldiniz, buyurun.” diyerek kenara çekildi.

Genç çiftin öğürmeye başladığını görünce hemen burnunu kapatıp içeri daldı, camı açtı, geldi.

“İçerisi biraz havasız kalmış da... Buyurun girin.” dedi.

Kadın, adamın yönlendirmesiyle içeri girdi. Cengiz, etraftaki boş şişeleri ayağıyla sağa sola yuvarlıyordu.

Önce adam, sonra kadın kafasını evin muhtelif

yerlerine çarptı. Kadın daha fazla dayanamadı:

“Senin bulacağın dairenin Allah belasını versin Âdem!” dedikten sonra koşarak daireden çıktı. Adam da arkadan çıkacakken Cengiz, koluna yapıştı:

“Kardeşim tutacak mısın?”

Bu arada, Cengiz’in telefonu çaldı. Arayan elemanı Mert’ti. Cengiz telefonu sanki arayan başka biriymiş gibi açtı:

“Kardeşim, şu an bir müşterim var. O tutmazsa göstereyim. Israr etme kardeşim. Tamam sen kaparo at. Seni ilk sıraya alayım.”

Cengiz telefonu kapatıp adama döndü:

“Kardeş görüyorsun evin talibi çok.”

Adam, bir Cengiz’e bir de karısının ardı sıra bakıyordu. Cengiz adamın düşünmesine fırsat vermedi:

“Bak piyasada kiralık daire de yok. Buradan iyisini bulamazsın. Bulsan da bu fiyata bulamazsın.”

Adam:

“Valla bilmem ki eşim pek beğenmedi.” deyince Cengiz:

“Kardeşim, önceki kiracı evi biraz kirli bırakmış. Burayı bir temizlettirdik mi sen o zaman gör. Bence bu fiyata kaçırma. Seni sevdim o yüzden yani yoksa dediğim gibi sen tutmazsan başkası kapar. Eşini bir şekilde ikna edersin bence.” dedi.

Adam duraksadı:

“Ben eşimle bir daha konuşayım Cengiz Bey. İkna edebilirsem sizi arayayım.”

Bu sırada Cengiz’e Mert’ten ikinci telefon geldi. Cengiz, sanki başka bir müşteriymiş gibi açtı telefonu. Biraz öncekine benzer şeyler söyledi. Telefonu kapattıktan sonra adama tekrar döndü:

“Kardeşim kararını ver.”

Adam, biraz düşündü:

“Lebiderya deniz manzaralı yazıyordu ilanda ama...” dedi

“Gel kardeşim sana denizi göstereyim.” diyerek adamı balkona çıkardı Cengiz.

“Bak şu karşıdaki Marmara Denizi manzarasına... Çek kardeşim mis gibi deniz havasını içine.” Cengiz derin bir nefes çekip gözlerini kapattı, sesinin en tok tonuyla mırıldandı:

Kuşlar geçiyor derken

Yükseklerden, sürü sürü, çığlık çığlık;

Ağlar çekiliyor dalyanlarda;
Bir kadının suya değiyor ayakları;
İstanbul'u dinliyorum, gözlerim kapalı." Gözleri-
ni açıp devam etti:

"Gördün mü bak? At şuraya bir masa, al çayını
kahveni eline oh! Haydi içeri girelim deniz havası
çarpmasın. Evi tutunca zaten bol bol seyrederisin
manzarayı." dedi.

Adam deniz meniz görmüyordu. Tek görünen
bina yığınıydı. Cengiz'se evin deniz manzaralı ol-
duğu konusunda ısrarcıydı:

"Bak kardeşim, şu karşiki iki binanın arasından
bak, aradaki binanın hemen bacasının soluna
doğru..."

Adam, yaklaşık 10 kilometre ötedeki nokta ka-
dar mavilięi görür gibi oldu. Cengiz, adamın ko-
nuşmasına bile fırsat vermeden,

"Bu fiyata da daha fazlasın beklemiyorsun her-
halde. İstersen sen bir kaparo at. Tutmazsan ben
sana geri göndereyim. Tutarsan kiradan düşeriz.
Kaybedeceğin bir şey yok yani."

Adam,

"Eh öyle yapalım bari. Hemen çekip geleyim."
diyerek Cengiz'in teklifini kabul etti.

Cengiz, adamın geri dönmesini boşuna bekle-
di. Bir saat kadar sonra telefonuna gelen mesajda
şöyle yazıyordu: "Cengiz Bey, biz Aysel abladan
bir yer tuttuk. Daireyi başkasına verebilirsiniz."

Cengiz, ofise boynu bükük bir şekilde geldi.
Mert, patronunun hâlini görünce işlerin yolunda
gitmediğini anlamıştı. Hiçbir şey sormadı. Cen-
giz, bir süre sonra kendiliğinden konuştu:

"Oğlum Mert, bana bir hoca bul."

"Ne hocası abi? Senin ne işin olur hocayla mo-
cayla? İstersen bizim mahallenin imamı Hasan
Hoca var ama..."

"Öyle hoca değil oğlum. Üfürükçü lazım bana.
Üstümde musallat var kardeşim. Kısmetimiz
bağlandı, kaldı. Üfürecek mi ne yapacaksa yapsın
bana."

"Abi, bizim amcaoğlunun bir üfürükçü tanıdığı
var ama bilemedim. O mu sana üfler sen mi ona
üflersin?"

"Ara kardeşim, ara. Hemen gidelim."

-devam edecek-